

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

42. An Parochus teneatur audire confessiones subditi, quoties ille voluerit confiteri sub pœna mortalis? Ex part. 2. tract. 16. & Misc. 2. res. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

dixit Bonacina; negari enim potest sequela; nam omittere confessionem preceptam ab Ecclesia semel in anno, vel quam quis vovit Deo, aut qua ipsi iuncta est in poenitentiam peccatorum in ordine ad finem intentum ab Ecclesia, aut in materia Religionis, vel ordine ad Sacramentum confessionis precedentis tanquam pars illius, aut certe, ut medicina pro avertendis aliis peccatis, censetur materia gravis, vel unica tantum ommissio confessionis. In Parocho ergo, qui ordinariè, ut par est, curam habet de profectu spirituali suarum ovium, earumque confessiones, quoties expedit, audit; quod semel, aut iterum unius, vel alterius confessionem, quando non urget necessitas, non excipiat, parum videtur laedi finis ille, in quem parochiale munus institutum est, & in quem ipse suscepit tale onus pascendi oves; nimis autem laderetur, si sæpius, & frequentius id faceret, aut si omitteret, quando gravis urget necessitas; hoc ergo est, quod dicunt probabiliter prædicti Auctores, semel scilicet, aut iterum omittere, non multum ledere finem, in quem institutus est Parochus.

4. Et ideò hanc sententiam contra Bonacinam ante Dicastillum impugnaverat Leander de Sacramentis tom. 1. tr. 5. disp. 12. q. 129. & ante omnes Eminentiissimus Cardinalis Lugo de poen. disp. 22. sect. 1. n. 4. qui etiam n. 3. notat, Parochum non teneri ad audiendum subditum, quando illi providet de alio bono, & apto, cui possit confiteri; nisi fortè aliqua specialis subditi necessitas exigat, ut ab ipso Parocho audiatur.

Observavit in §. ult. Ref. seq. & in alio vers. ejus annot.

5. Unde non admitto id quòd ex Possévino olim observavi, distinguente de confessione in Paschate, aut mortis articulo, quam putat debere Parochum per se audire, & de confessione ex devotione, quam putat posse alteri committere. Si enim extra eos casus præstat suum officium dando idoneum, aut fortè meliorem confessarium; in illis etiam casibus satisfaciet suæ obligationi similem talem dando, ergo nulla est distinctio.

6. Nec placet etiam quod aliqui asserunt, scilicet, eo ipso quod Parochus recuset audire confessionem Parochiani, censere concedere facultatem adeundi alium Confessarium; tunc enim non intelligitur tacita licentia ex eo, quod ipse injustè repellat. Ideò, ut rectè notat Vasquez, interrogare tenetur poenitens, ut possit adire alterum, an velit ipsum alteri confiteri. Vide Lugum num. 3. & 9. & Dicastillum num. 484. & 485. & Leandrum quest. 121. cum Vasquez in 3. part. tom. 4. quest. 93. articulo. 3. dubit. 6.

RESOL. XLII.

An Parochus teneatur audire confessiones subditi, quoties ille voluerit confiteri sub poena mortalis? Ex part. 2. tract. 16. & Misc. 2. Ref. 2.

Sup. hoc in principio Ref. præcedentis, sed lege eam per totam tr. 1. ex Ref. 123. §. 1. à lin. 3. & vers. Parochus.

§. 1. Prima opinio est affirmativa. Ita Bonacin. de Sacrament. disp. 5. q. 7. punct. 4. §. 2. n. 23. & præter DD. quos ipse citat, docent etiam hanc sententiam Joan. Azorius part. 1. lib. 2. cap. 17. q. 10. Agidius de Coninch de Sacrament. disp. 8. dub. 17. num. 129. & P. Molfesius in summa, tom. 1. tract. 7. cap. 22. num. 36. qui omnes asserunt Parochum teneri, vel per se, vel per alium confessiones subditorum audire, non solum quando alter tenetur confiteri, sed etiam alias, quoties id rationabiliter petit, sive ratione festi occurrentis, aut indulgen-

tiarum propositarum, sive quia tunc temporis (v. g. singulis mensibus, aut decimoquarto die) solet confiteri, aut quia habet aliqua peccata, quæ ipsius conscientiam gravant, aut aliam similem ob causam. Ratio est, quia ex officio tenetur suis subditis Sacramenta ministrare, & subditi habent jus petendi. Ergo, &c. Limitat hanc sententiam Vasquez in 3. part. tom. 4. q. 9. art. 3. dub. 6. n. 3. quando tanta frequentia confessionis expediret saluti, & profectui spirituali subditi: sunt enim qui ita frequenter confiteantur, ut omninò sit inutile, quia & confessionis virtus contemnitur, immo & aliquando expedit conscientia subditi cessare à confessione propter scrupulorum perturbationem. Denique diligenter inspiciendum est, quid unicuique poenitenti conveniat. Limitat secundò hanc sententiam Didacus Nugnus in addit. ad 3. part. tom. 2. q. 8. art. 4. dub. 3. & excusat Parochum à mortali peccato, qui semel, aut iterum denegat confessionem petenti rationabiliter.

2. Secunda opinio est negativa, quam post Medinam C. de Confess. q. 37. Richardum in 4. dist. 18. art. 2. quest. 2. Sylvestrum ver. Confessor. 1. num. 14. Armil. ver. absol. num. 28. docet novissimè ex notitiis Valerius Reginaldus in praxi, tom. 1. lib. 1. cap. 8. num. 81. ubi existimat Curatum non teneri sub poena peccati mortalis audire subditorum confessiones extra casum quo confiteri tenetur; vel jure humano, ut semel in anno; vel jure divino, ut in verisimili mortis periculo; aut quoties tale remedium eis necessarium esse videtur, ad aliquod peccatum mortale vitandum. Et ratio est, quia aut tenetur Parochus audire confessiones subditorum ratione charitatis, aut ratione officij: non primum, quia tenetur audire etiam aliorum confessiones, qui non sunt ipsius subditi; & cum alius Sacerdos non peccet mortaliter contra charitatem, nolendo audire alieius confessionem, neque peccabit Curatus. Nec etiam ratione pastoralis officij mortaliter peccare contra justitiam patet, quia officio suo satisfacit, si onera sibi à jure, vel à superiore imposta compleat, sed neque jus, neque superior imponit Curato Sacramentum Poenitentia ministrare subditis, nisi cum necessarium est hos illud recipere. Ergo. Unde quamvis Curato commissa sit cura subditorum, tanquam patri filiorum spiritualium, tamen sicut pater carnalis satisfacit suo officio, dando filiis necessaria, aliis abundantioribus denegatis: ita etiam Curatus suo muneri satisfacere judicandus est, Sacramenta necessaria tunc ministrando subditis, cum eorum suscipiendorum necessitas urget. Ergo, &c.

3. Tertia opinio est Joan. Baptistæ Possévini de offic. Curati, cap. 5. quest. 7. qui distinguendo asserit Curatum teneri dare Sacramenta toties, quoties petuntur sub mortali, quando qui petit est in Paschate, aut morte. At si communicatur, vel confitetur ex devotione, tunc teneri sub mortali, quando si non dederit, qui petit non habet alium, à quo recipiat; si vero habet à quo possit recipere, & recipiat, non teneri sub mortali. Quia si Curatus teneretur sub mortali, teneretur ratione damni notabilis, quod Parochianus sustinet. At cum nullo damno afficiatur sub distinctione dicta, videtur etiam Curatum non peccare mortaliter Sacramentum non conferendo. Omnes istæ tres sententia sunt probabiles.

RESOL.